

September 2020

Time and Creation

Art and Poetry for the High Holiday Season, from the Bronfman Fellowship community

From "As It Was in the Beginning" by Rachel Farbiarz ('94)

rashbi

By Rafi Ellenson ('11)

i looked for carob trees in my living room but no luck so

outside i tried to find one while wearing a mask because otherwise everything lights up especially

the trees
and i've spent 12
years looking for them
i'll give it 12 more months

because in a year i can grow a tree myself

with its wax pods and sweet center

"כריש" (Shark), by Alina Yakirevitch (Amita '11)

("pandemic thoughts") הרהורי מגיפה

By Tali Grikshtas (Amita '19)

שמתי רדיו, כאן 88, השעה שש בבוקר. אני ערה כבר קרוב לשתים עשרה שעות. ונדמה ששעות השינה התהפכו להן באופן מורכב וקסום גם כן. כמה פיללתי לשעות הבוקר! לחוש בעולם מתעורר.

ובעת אין סיבה להתעורר, ואין משמעות לשעות הצהריים, והחיים למעשה התהפכו בצורה כזאת או אחרת.

שיחות לילה עצובות: ניהלתי עם ליסה שיחה עצובה על המגיפה. היא אמרה - "אני פשוט שוכבת במיטה ולא מצליחה להירדם. אני פשוט לא מפסיקה לבכות טלי, הכל השתנה, הכל השתנה." וכולם חושבים על העבר, על העתיד, אני מנסה להישאר בהווה. כל סדנאות המדיטציה האלה בהחלט גרמו לי לחיות ברגע. להישאר. המאגר האנושי של התקווה.

הציפורים זועקות בשעת הבוקר, ואתמול למעשה לא הלכתי לישון גם כן. וצילמתי ציפור אדומת חזה, הרגשתי לרגעים מסוימים שהכל היה בסדר. האנושות נכנסה למעין תרדמת חורף. ואני אופטימית, מימיי לא הייתי יותר אופטימית. אולי זאת ההשלמה עם העבר, עם הבחירות שלי, ואולי זאת הציפייה לעתיד שטומן בחובו אתגרים מסקרנים. אינטלקטואלים. חווייתיים. אולי הצד האופטימי שבתוכי הוא הצד הכותב - שבוחר להתייחס למציאות כמאגר רעיונות ותו לא. אני מבלה הרבה זמן בשני מימדים חדשים: המימד האלקטרוני, ומימד החלום. שינה היא בריחה. ואני נהנית לתמרן בין האפשרויות בין בריחה וחלום. גם הרגלי האכילה שלי לא לחלוטין מובנים. אני מנסה לדחוף את הגוף האנושי לקצה. מחר אני אחגוג את יום ההולדת שלי ואני מרגישה בסדר גמור, באופן אירוני: כשהעולם כולו מתמודד בצרה ומכה על חטא, אני רגועה. אני יושבת ברוגע בעין הסערה, בבית שלי, מעריכה מחדש את כל מה שיש לי. שמחה שאנשים חדשים התווספו לחיי.

דברים רבים מתבהרים לי בסגר הזה. אני אולי מיישמת את העיקרון החשוב ביותר של פרננדו פסואה - חוסר הפעולה. החלום. בחיי, יישמתי את כל מה שהוא דיבר לגביו. שלושה דברים נפלאים: אנשים, מוזיקה, וכתיבה. הראשון מייצר את החלום. בחיי, יישמתי את כל מה שהוא דיבר לגביו. שלושה דברים נפלאים: אנשים, שלא בהכרח מקיימים היגיון גדול השניים האחרים, והשניים האחרים מייצרים את הראשון. אני מלאה במחשבות והרהורים, שלא בהכרח מקיימים היגיון גדול יותר. אנחנו בסגר, מה נשאר לי לעשות? כן, קיימנו את ליל הסדר. בצורה מעוותת שכזאת, בשולחן משפחתי. וישבנו ושתינו לכבוד הימים שאחרי הקורונה... אני מנסה לחשוב, מה הייתי רוצה לעשות בבוקר הדיסטופי הנוכחי? ותשובה אחת תמיד מרחפת. אולי כוס של קפה.

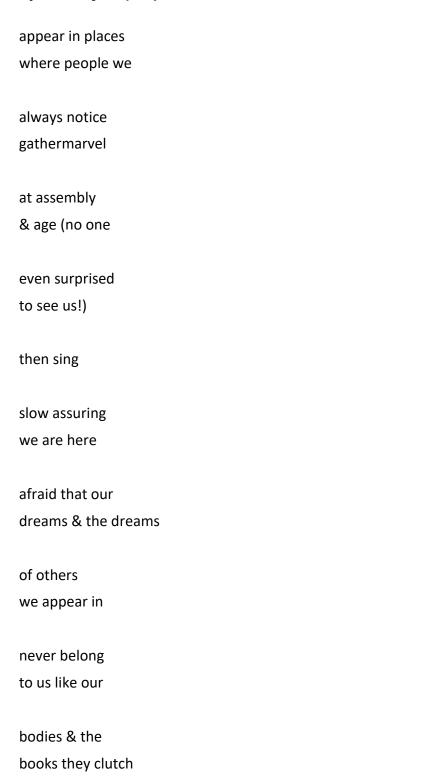
השמש עולה בשחר מוכה מחלות זה. בחוץ לא ניכר שמשהו השתנה. ואולי אפשר להתנחם בזה שהטבע בלתי תלוי במגיפות שמתדפקות על דלת ההוויה האנושית, ואולי אפשר לשאוף להיות כמו ההר שעומד אלפי שנים מול הרוח. כמו הכינרת, שחשה במשאבות הלוקחות ממנה מים, שחשה ברגליו של ישו שריחפו על פניה. אפשר להתנחם בכל אלו. בנוכחותה של נזירה שנשבעה לשתוק כל ימי חייה במנזר רחוק בהרים של טיבט, או של סין, כשמסביבה רק עצים וריח הרים.

"Winnow" by Rachel Farbiarz ('94)

let us now (world's birthday)

By Nat Sufrin ('06)

*

on these days

our wives' brothers

catch us

when we jump

help lift us

up after we

prostrate

emerging

from the thick

isolation

of our breath

assuming like

modernity

that a face

on the ground

& the dream

of softly

slitting our

knee through

the spine of

a cousin with

neurofibromatosis

& nobody

cares but

everyone is

mad means

nothing

"Breath" by Joshua Meyer ('91)

ROSH HASHANAH, 5774

By Sarah Marcus-Donnelly ('02)

The moon was a sliver of itself the first night I thought of you combing a new year's honey through our hair.

We are taught to repent, but it's a poor translation, for Teshuvah is to return to ourselves, to come back to who we really are, to return to an original state

where we have nothing but possibility laid before us.

And it is written as everything will be:

someone's grandmother's hands smelling of cinnamon and clove, a testament to a world created as an expression of limitless love, of refinement.

The Rabbi says that when you share your words you are sharing a part of your soul. Each moment has the potential to be deeply spiritual, my children, stand in the hugeness of it all.

Autumn has lingered years for your arrival, each leaf turned in anticipation, even the branches held their breath

waiting for us to ask the right questions, for us to stop looking to the sky.

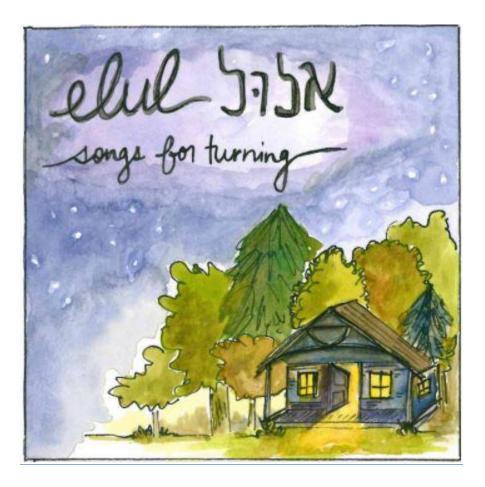
"Self Portrait" by Dotan Appelbaum ('16)

The Night Before

By Jake Marmer (Education & Programming Director)

the night before Rosh haShana
our clock broke -
was struck
with a familiar
kind of paralysis:
the slim third hand kept trying
to move, trembled
with movement
as if attempting to step
forward but immediately withdrawing
a universe of indecision
within every single
second

Rosh Hashanah Listening:

Featuring the musical talents of Deborah Sacks Mintz ('04) and Sarah Beller ('98) - listen here.

Podcasts featuring Rabbi Mishael Zion (Faculty) and Rabbi Sharon Cohen Anisfeld (Faculty) - listen here.

Rosh Hashanah Learning:

Featuring Alicia Jo Rabins (Arts Educator, Bronfman 2020), Joy Ladin (Guest Speaker, Bronfman 2020), and Aaron Henne (Arts Educator, Bronfman 2020) - <u>learn here</u>.

Thank you to the alumni and staff who gave us permission to use their art and writing. All works are original. Most have been previously published.

- The Bronfman Fellowship